

Transcript podcast 'De Staat van het Verhaal'

Aflevering 1: Welkom bij De Staat van het Verhaal!

Chris: Welkom bij De Staat van het Verhaal, een plaats voor onvergetelijke verhalen. Ik ben Chris Lomans.

Smita: En ik ben Smita James en je luistert naar een podcastserie van De Nieuwe Oost | Wintertuin, waar we elke maand iemand ontmoeten die een verhaal bij zich draagt.

Chris: Een verhaal dat een podium verdient. Omdat we als mens en maatschappij niet compleet zijn als we het niet kennen. In deze eerste aflevering hebben wij onszelf te gast. We vertellen wie we zijn, wat we doen en wat ons drijft om betrokken te zijn bij De Staat van het Verhaal.

Smita: De Staat van het Verhaal maakt podcasts en schrijft artikelen waar jouw verhaal centraal staat. Wij vinden het belangrijk dat de verhalen die in onze samenleving rondgaan van ons allemaal zijn.

Chris: En daarom verzamelen wij verhalen. Familieverhalen, persoonlijke verhalen, verhalen uit de geschiedenis... Het kan alles zijn. Elke podcastaflevering hoor je een nieuw verhaal en gaan wij in gesprek met de gast die het verhaal vertelt.

Smita: En ook kan je elke maand op www.destaatvanhetverhaal.nl een verdiepend artikel van ons lezen.

Chris: Yes, en nu gaan we met elkaar in gesprek.

Smita: Dat vonden wij fijn voor een eerste aflevering. Dan leren jullie ons kennen, dan weten jullie ook waar wij dit voor doen.

Chris: Ja, en om maar ergens te beginnen: Smita, wie ben jij eigenlijk?

Smita: Ja, wie ben ik? Ik ben Smita James, je kan me kennen van mijn poetry, van mijn spoken word, van mijn muziek met Poetronic en ook van het theater. Ik doe heel veel, maar schrijven is mijn grootste passie. Of ja, creëren is mijn grootste passie en schrijven is mijn superpower. Waar kunnen mensen jou van kennen, Chris?

Chris: Ook vooral van schrijven. Ik ben in Rotterdam geboren en ik woon nu in Arnhem. Ik ben schrijver en maker, ik doe ook veel met beweging en muziek. Afgelopen jaar heb ik een boek uitgebracht – *Blijf de kou wegstrijken* – en, nou dat ben ik.

Smita: En waarom vind jij het belangrijk om verhalen te vertellen? Want dat is wat je zelf al doet en dat is wat wij hier samen doen.

Chris: Dat is een moeilijk te beantwoorden vraag, omdat het zoveel verschillende redenen heeft die ook allemaal met elkaar te maken hebben. Ik denk dat de grootste reden is dat ik

het gevoel heb dat we als mensen beperkt zijn in hoe we onszelf en onze omgeving ervaren als we niet de goede verhalen horen, of steeds dezelfde dominante verhalen horen. Dat klinkt heel abstract, maar ik bedoel dat eigenlijk superconcreet.

Smita: Ik vind dat heel concreet. Ik vind het zelfs ook gevaarlijk als we niet de juiste verhalen vertellen. De juiste verhalen zijn voor mij de verhalen die een weerspiegeling zijn van onze samenleving. Ik bedoel we delen allemaal deze wereld. Sommigen claimen hem, maar ik ben vooral voor het delen. En dat kán door middel van verhalen.

Chris: Het gaat dus om het juiste verhaal, maar eigenlijk gaat het ook om vooral heel veel verschillende verhalen te vertellen. Er is niet één waarheid of één kloppend verhaal. Het gaat er vooral om dat er heel veel verschillende ervaringen zijn en dat die naast elkaar kunnen bestaan.

Smita: En dat we die kunnen delen en uitwisselen. Ik vind uitwisselen echt superbelangrijk, want misschien ken ik jouw wereld niet en denk ik dat ik daar niks mee te maken heb, maar ik geloof dat niet. Ik geloof zeker, alleen al omdat we allebei mens zijn, daar moet ergens een overeenkomst zitten. Anders zaten wij nu ook niet aan deze tafel, denk ik.

Chris: Nee, en we hebben empathie als mensen. Dat vergeet je soms.

Smita: En compassie kan je vergroten.

Chris: En trainen, oefenen.

Smita: En daarom is het dus belangrijk om in gesprek te gaan met elkaar. Dus dat is ook wat we hier doen.

Chris: En om wat ik net zei over die verhalen nog wat concreter te maken. Het moment dat ik zelf voor het eerst echt voelde hoe belangrijk dat kan zijn, hoeveel impact dat kan hebben, het vertellen van een verhaal, is eigenlijk nog maar een paar jaar geleden. Ik ben al veel langer bezig met onderzoeken wat het label 'man' voor mij betekent, daar heb ik heel lang mee geworsteld. Ik ben non-binair. Ik heb me er altijd heel erg beklemd in gevoeld, in het hokje man en dus ook het verhaal man. Het is eigenlijk vrij recent dat ik dacht van: hee, wat als ik geen man hoeft te zijn? En ik weet nog precies het moment dat ik dat voelde dat ik dacht van: ik hoef geen 'hij' te zijn, ik kan ook een 'hen' zijn. Dat moment dat ik dat besepte kon ik huilen, dat had ik al vijftien jaar niet meer gedaan. Het was ontlading, maar ook een bevrijding. Alsof er ergens een dekseltje vanaf ging. In de periode daarna ging ik ook steeds meer dingen van mezelf ontdekken. Dat mijn lichaam ook sierlijk kan zijn, dat allerlei verschillende gevoelens die ik heel lang niet meer had gehad of nooit had ervaren, die waren er ineens. Door een ander woord voor mezelf te gebruiken, vertel ik een ander verhaal over mezelf en toen verschoof er zoveel, dus dat dat zoveel impact heeft.

Smita: Hoe kwam je daar dan achter, dat jij ook je eigen verhaal mag vertellen? Want dat is eigenlijk wat ik hierin hoor. Wat was de katalysator daarvoor?

Chris: Best wel een goede vraag. Ik denk dat ik heel lang bezig ben geweest met me verhouden tot het al bestaande verhaal. Namelijk: ik ben zó geboren, met dit lichaam, dus ik ben een man, dus ik gedraag me zo.

Smita: Dus, de norm?

Chris: Precies. En ik denk dat ik heel lang daarmee bezig ben geweest. En eigenlijk pas doordat ik zelf andere non-binaire mensen leerde kennen dat ik dacht: oh, dit kan ook. En voor jou? Wat vind jij belangrijk aan verhalen vertellen en waarom vind jij het belangrijk om de verhalen die wij nu met De Staat van het Verhaal gaan verzamelen te vertellen? Waarom vind jij dat belangrijk?

Smita: De essentie van wat jij vertelt zit er bij mij ook, alleen vecht ik niet met het hokje man. Maar wel met... niet zozeer met vrouw-zijn, maar wel met... of nou ja, ook met vrouw-zijn. Omdat ik aan heel veel dingen moest voldoen, maar ik het gevoel had dat ik dat niet eerst zelf mocht ontdekken. Ik moest heel netjes zitten, want ik was een meisje, dat is ook heel Surinaams, hoor. Ik moest van alles. Ik moest ook de meisjes-huishoudelijke dingen doen, zeg maar. Ik was er niet te lui voor, maar ik dacht wel: waarom moet ik dat doen en waarom moet mijn broer dat niet dan? Niet dat mijn broer dat helemaal niet hoefde te doen, maar het werd wel expliciet gezegd of gevraagd. Ik voel me vrouw, maar ik hou niet van labels. En dat is soms heel dubbel, want ik voel me wel echt vrouw. Maar als je "Hey dude" tegen mij zegt – ik zeg ook heel vaak dude – dat resoneert ook bij mij. Dus dat man-vrouw is voor mij niet per se wie ik ben. Ik denk dat dat soort labels veel meer voor een ander zijn. Maar ik vind dat bedrukkende en dat van alles moeten, dat vind ik heel lastig. Daarom vind ik het heel belangrijk om verhalen te vertellen, want dat hoeft dus niet. Het feit dat jij ook nu – dat is mijn interpretatie – moet kiezen voor een ander label, vind ik heel stom, ondanks dat ik je label respecteer. Maar die gedachte erachter. Je hebt dan de hele tijd in conclaaf gezeten met jezelf, terwijl je goed bent zoals je bent.

Chris: Precies! Je bent je aan het verhouden tot iets en eigenlijk zou je willen dat je gewoon jezelf kan ontdekken en *that's all*.

Smita: Ja. En dat ik inderdaad niet hoeft te luisteren naar verhalen die er worden verteld, omdat er mensen voor mij zijn geweest. Maar dat je ook kan zeggen: dit is mijn verhaal, wat is jouw verhaal eigenlijk? Weet je wel, dat vind ik erg belangrijk. Dat heb ik mogen ontdekken, bewust en onbewust, door mijn schrijven en door mijn gedichten. Want dat was mijn uitlaatklep. Ik had niet per se een publiek toentertijd, toen ik tien was en begon met schrijven.

Chris: Dat zou wel cool zijn, als je dan al bestseller bent.

Smita: Ik had wel knuffels. Maar daar had ik gesprekken met mezelf, met de wereld, met mijn ouders, op papier. En die verhalen hebben mij gesterkt. Ondanks dat ik op dat moment niet wist wat ik deed. Zo belangrijk is het dus om verhalen te vertellen, alleen al voor jezelf. Schrijven helpt mij ook om inzicht te krijgen in het verhaal waar ik nu middenin zit. Dat raakt weer vlakken met het leven dat ik leid.

Chris: De voorbeelden die we nu hebben gebruikt gaan vooral over gender, maar het kan veel breder zijn dan dat.

Smita: Het is ook breder, en zeker bij De Staat. Jezelf ontdekken heeft ook te maken met...

Chris: Met jezelf in de maatschappij.

Smita: Precies. Met het lichaam dat rondloopt op deze aardbol. En wat ik heel belangrijk vind aan verhalen vertellen is dat we worden grootgebracht in een wereld waar wordt gedaan alsof de norm... alsof dat het is. Dat stootte mij heel vaak tegen de schenen. Niet alleen door kleur, maar alles is wel weer verweven door dat, bij mij. Wat ik helemaal belangrijk vond is het moment dat ik een keertje hoofdpijn had en maandelijkse pijnen en dat soort dingen. Dan ga je naar de dokter en de dokter vertelt je om een paracetamolletje of een ibuprofen te slikken en rust te houden. Nou, ik op de bank liggen. Ik ga altijd de bijsluiter lezen, want dat heeft mijn moeder me heel goed geleerd. Daar las ik opeens 'kan schadelijk zijn voor de negroïde vrouw.' Hoor de taal er ook in, hè? Daar schrok ik van.

Eén, omdat er stond 'negroïde vrouw'. En twee, schadelijk? Waarom staat dat zo expliciet vermeld? Heel veel mensen lezen de bijsluiter niet. En zeker niet zoiets als paracetamol of ibuprofen of andere pijnbestrijdingsmedicatie. We maken geen reclame hier. Maar, als ik dat niet had gelezen en als ik daarna niet andere artikelen had gelezen, dat zijn ook verhalen van andere mensen die dit meemaken, dan zou ik misschien heel anders met mijn lichaam zijn omgegaan. Ik slik nu helemaal niks als ik pijn heb, want ik wil dat op eigen kracht kunnen, dat is een persoonlijke keuze. Maar ik ken ook heel veel mensen die wel te pas en te onpas dat slikken. En ondanks dat ik vind dat iedereen moet doen wat diegene wil, ben ik me er heel erg bewust van dat dat verhaal niet bij iedereen bekend is. En ik vind dat eng.

Chris: Ja, en het zegt ook heel veel over op wie de maatschappij in Nederland is ingericht.

Smita: En de hele farmaceutische industrie.

Chris: Precies.

Smita: Ik heb ook wel eens gelezen dat de meeste medicijnen worden getest op witte mannen. Dat is sowieso al niet de afspiegeling van de samenleving. Als je dat niet weet, waar doen we dan aan mee? Dan besta je helemaal niet bewust in dit leven, heb je bubbels... Ik heb geen pet op, maar dat gaat me wel de pet te boven.

Chris: Er zijn ook heel veel verschillende soorten mensen die inderdaad op een bepaalde manier buiten die norm vallen en dus niet normaal zijn. Ik moet ook denken aan dat ik sinds een jaar naast een daklozenopvang woon. Dat is superconfronterend om te zien. Heel stom. Het zijn dingen die je weet. Dat er dagelijks mensen buiten slapen, ook in de kou, ook als het sneeuwt en dat die gewoon hele dagen buiten doorbrengen. Maar om dan elke dag te zien dat diezelfde groep mensen zich jarenlang om vijf uur voor die daklozenopvang verzamelt. Het confronteert mij heel erg met hoe makkelijk ik het zelf heb wat dat betreft. Het is ook zo zuur, omdat het iets is dat gewoon makkelijk op te lossen is. Er zijn verschillende

onderzoeken geweest, bijvoorbeeld een project als 'Housing first'. Als je gewoon aan een dakloos persoon een huis aanbiedt met een basisinkomen, dan kan zo iemand heel makkelijk het leven weer oppakken. En dat kost minder dan al die rompslomp en opvang. Maar het gebeurt niet.

Smita: Waarom denk jij dat dat niet gebeurt? Want dit is ook echt iets wat ik lastig vind. Want het is zo simpel, in theorie is het zo simpel.

Chris: Ik denk dat dit specifieke voorbeeld komt door een soort van neo-liberaal verhaal dat zegt dat iedereen verantwoordelijk is voor hun eigen leven en eigen lot. Dat soort omstandigheden moet je zelf oplossen en je moet jezelf financieel dragen.

Smita: Dus we zijn heel individualistisch.

Chris: Ik denk dat het daardoor komt. Dat is ook mijn hoop met een project als dit. Als we gewoon meer verhalen kunnen vertellen en die aan breder publiek toegankelijk maken.

Smita: Dat leidt ook tot andere inzichten.

Chris: Precies, en dat mensen empathie dan kunnen uitstrekken naar mensen in wie ze zich normaal niet zouden inleven.

Smita: We doen altijd alsof je je niet kan verhouden tot iemand die een ander leven leidt. Terwijl, dat is ook zo'n bubbel. Laatst, ik schrok hier een beetje van, maar ik was niet verbaasd, ging ik naar een therapeut. Hij verwelkomde mij en hij zei iets in het Spaans ofzo. Ik zei iets van 'oh, wat een leuke verwelcoming' en toen hadden we het op een gegeven moment over cultuur. Hij is overigens niet Spaans, hoor.

Chris: Nee, dat Spaans was een beetje random.

Smita: Ik denk dat hij zijn talenknobbel even aan had staan. Ik vond het wel heel leuk. Dat kwam voort uit dat hij me vroeg naar mijn identiteit, mijn Surinaamse identiteit, en wat voor grote rol dat wel of niet speelde in mijn leven. Ik zei dat het een heel grote rol speelde, dat het is wie ik ben. Toen vroeg hij naar mijn Nederlandse identiteit. Ik zei, die ook. Want ik ben in Nederland geboren, dus het is niet of of, het is en en. Nou, heel lang verhaal, het kwam erop neer dat ik eigenlijk de eerste donkere persoon ben die zo dicht...

Chris: Waar hij zo'n gesprek mee had gevoerd?

Smita: Ja, en nu ik het weer vertel denk ik ook weer echt: wow, dat dat nog kan! In deze tijd.

Chris: Want hoe oud was die therapeut?

Smita: Durf ik niet te zeggen, weet ik niet. Maar wel al... ik weet niet of hij mijn vader kan zijn, maar wel in die richting. Dus ik was verbaasd en, *mind you*, ook weer niet verbaasd. Want ik moet sinds kleins af aan, of ik nou wil of niet, al rekening houden met mensen die

zich niet tot mij verhouden. Daar word je heel bewust van. Je wordt heel bewust van de kamers die je binnen loopt, de tram waar je instapt, de trein waar je instapt, de klaslokalen, het maakt niet uit waar je gaat. Ik ben me er bewust van dat ik in werelden stap die niet per se mij representeren. *Anyways*, daar hadden we een heel gesprek over en hij was heel verwonderd over de dingen die ik zei. Ik vertelde hem een beetje over hoe racisme een alledaags ding is, dat ik van kleins af aan daar al in leef. Hij vroeg mij: "Vind je het vervelend dat je de hele tijd dit verhaal moet vertellen?" Ik zei: "Ik doe dat ook niet meer. Ik doe dat nu bij jou, omdat wij een goede band hebben." Het was ook een heel fijn gesprek, hoor. En ik zei: "Racisme is niet mijn probleem, het is jullie probleem." Om even te generaliseren. Ik maakte het ook persoonlijk, ik zei: "Het is jouw probleem." Ik zei dat ik het eigenlijk zielig vind. Ik vind het zielig, omdat jij heel lang in een bubbel gehouden wordt en denkt dat je het leven kent. En nu, een paar jaar later, een volwassen man zit tegenover een volwassen vrouw en dan zie ik aan je dat je kleiner wordt, omdat ik je mijn verhaal vertel. Terwijl je volgens mij elke dag donkere mensen ziet lopen. Hij woont in een grote stad. Dus hoe kan het dat jij daar zelf niet over nadenkt en dat het pas gebeurt als ik hier over jouw drempel stap in de praktijk? Dat er dan opeens een lampje aangaat. Ik ben dan dichterbij, maar ik heb die stap dan moeten zetten. Ik ben me namelijk wel bewust van hoe mijn burens wonen en wat voor gebruiken ze hebben. Als klein kind al, ik rook dan de Croma en dan dacht ik: ons vlees ruikt niet zo. Van die kleine verschillen. Ik snap gewoon niet dat je niet nadenkt over je medemens.

Chris: Het zegt heel veel over de mensen die je om je heen hebt, dat dat een bubbel kan zijn, maar ook over de mensen naar wie je luistert. Als je gewoon de krant leest, dan kom je ook al best wat te weten.

Smita: Die leest'ie. Daar hadden we het toevallig ook over. Ik zei: "We leven nu in een tijd met 'Black Lives Matter', wat denk je daar dan van, als je dat leest? Denk je dan niet: shit man, elke dag gaat er wel weet ik veel hoeveel zwarte mannen dood in Amerika? Ik heb buikpijn als ik die verhalen lees. Ik heb het er met mijn vrienden over. Shit man, wéér iemand dood. Wij steunen elkaar om die walging uit te spreken. We moeten er ook mee dealen. Onze mental health wordt elke keer meer op de proef gesteld. Waarom is dat bij jou niet?"

Chris: Ik kan me voorstellen dat het voor veel mensen heel makkelijk is om verhalen op een afstand te houden. Ik begrijp eigenlijk niet zo goed waarom.

Smita: *Privileged*. Als jij niet hebt hoeven dealen met... als altijd alles er maar is... dat is ook met een kind. Als een kind altijd alles mag maar hebben, dan leert dat kind niet om te delen. Leert dat kind niet dat iets op kan gaan, dat iets geld kost. Zolang je die informatie niet met het kind uitwisselt. Dat is denk ik ook wat we in de samenleving moeten doen: uitwisselen. Want als ik jou niet leer wat ik niet fijn vind, hoe moet jij dat dan weten? We zijn allemaal andere mensen.

Chris: Daarom vind ik het ook mooi dat je dat gesprek met jouw therapeut aanknoopt. Ook al is dat totaal niet jouw verantwoordelijkheid of taak om hem dat te brengen. Daar geef je iets.

Smita: Hij ging het zelf aan, dat vond ik ook mooi. Ik dacht eerst wel: hè, gaan we dit doen? Maar ik deed het toch want ik zag wel echt, ondanks dat het een volwassen man is die... Weet je, iedereen moet verantwoordelijkheid nemen, of iets nou van jou is of niet. Als je in een pand woont met heel veel mensen, kan je ook niet de hele tijd zeggen: "Ja, ik heb dat papiertje daar niet gegooid." Je kan het wel zeggen, maar het papiertje blijft liggen. Je kan ook denken: oké, ik ruim het nu op. En nadat je twintig keer hebt opgeruimd, *you call a meeting*, en ga je het erover hebben. *Accountability*. In alles.

Chris: Tegelijkertijd heeft het iets heel pijnlijks, maar ik vind het ergens ook iets moois. Dat, ook al leef je in een bubbel, dat er uiteindelijk altijd iets gebeurt waardoor je eruit kan breken. Dat het nooit te laat is om je horizon te verbreden. Ik moet dan denken aan een anekdote van iemand die ik ken die non-binair is en met hun opa erover sprak. Die opa vroeg aan hen: "Hoe weet je dan dat je non-binair bent?" Hen gaf als antwoord: "Hoe weet jij dat je man bent?" Een paar weken later spraken ze elkaar verder en blijkbaar had die opa daar heel goed over na zitten denken en hij zei tegen hen: "Eigenlijk weet ik niet waarom ik me als man identificeer. Ik doe dat maar gewoon, maar ik weet eigenlijk niet waarom."

Smita: Dit vind ik dus heel schadelijk voor jezelf, maar ook voor de maatschappij, want als je niet weet wie je bent, wat doe je dan daarbuiten? Dan ben je best wel gevaarlijk, toch? Als je niet weet waarom je bepaalde labels plakt, hoe je gevormd bent. Dat is niet om naar je ouders het vingertje te wijzen. Je ouders doen ook wat ze kunnen. Iedereen is verantwoordelijk voor z'n eigen zijn, vind ik, dat mag ook. Alleen zijn we dat niet gewend. Maar ik zeg nu bij deze: dat mag, mensen! Daarom vind ik het ook zo tof dat jij dat ook deelt, met mij, maar ook via deze podcast. Omdat dit verhaal ook iemand raakt. En of je daar nou gelijk iets mee doet of niet, het zijn zaadjes.

Chris: Weten wie je bent en hoe je gevormd bent. Dat gaat ook veel verder dan alleen hoe je gevormd bent in je leven nu, het gaat ook over geschiedenis. Als je het bijvoorbeeld hebt over gender. Veel mensen in Nederland hebben zo het idee van: Nederland is een ontwikkeld land, wij zijn hier supertolerant, alles mag hier. En dat bijvoorbeeld iets als genderdiversiteit als een product van westerse beschaving wordt gezien. Terwijl dat absoluut het tegenovergestelde is.

Smita: Kijk maar naar de *natives*.

Chris: Precies. Het is juist allemaal christelijke kolonisatie die heel veel genderdiversiteit en superrijke geschiedenissen doelbewust weggewist hebben.

Smita: Dat is ook traditie, he, het wegwissen van.

Chris: Dat is traditie, ja. En dat is echt zo'n dominant verhaal waar we gewoon pittig tegengas op moeten geven.

Smita: Dat gaan we ook doen.

Chris: Dat doen we nu.

Smita: Dat is helemaal waar wat je zegt. Wat het ook is... verhalen vertellen is, wat jij in ons gesprek al een keer hebt gezegd en wat mij echt bij is gebleven, is dat verhalen vertellen contact maken is. Dat is volgens mij ook wat onze samenleving nu nodig heeft. We moeten nu juist in contact komen, juist in gesprek gaan en niet gelijk al zuchten voor datgene dat je niet kent of dat wat zwaar lijkt, of moeilijk. Gewoon luisteren naar elkaar, durf te luisteren.

Chris: Het is delen en het is luisteren.

Smita: Wat je zegt, het is delen, het is luisteren. Open staan voor elkaar, ofzo.

Chris: Misschien is dit een grote vraag maar ook leuk om misschien te horen als afsluiter: wat is jou – nu komt het – wanneer is De Staat van het Verhaal voor jou geslaagd?

Smita: Als er geen oorlog meer is. Dus dat gaat nog heel lang door. Nee, wanneer is het geslaagd? Het is geslaagd als wij in contact kunnen komen met mensen die de essentie van De Staat van het Verhaal kunnen begrijpen en dragen. Dat wil dus zeggen, mensen die zich vrij voelen om met ons, want het is niet voor ons, het is met ons, de wereld nog meer te verrijken met alle verhalen die er al rondzweven. Want het is niet zo dat we nu verhalen gaan verzinnen. De verhalen zijn er al. Dan is voor mij denk ik De Staat van het Verhaal geslaagd. Moeten we het *smart* maken?

Chris: Ik denk dat dit prima is.

Smita: Ja, toch? En voor jou?

Chris: Ja, hetzelfde. En ik hoop heel erg dat we – en volgens mij zijn we daar ook gewoon mee bezig – om hier een podium, een plaats, een platform van te maken waar mensen zich welkom voelen om zichzelf te delen. En om daar een concreet doel voor vast te stellen: mijn meest megalomane verlangen is dat dat ook leidt tot een andere verkiezingsuitslag over vier jaar. Lord.

Smita: Please! Even heel snel, wat zijn jouw gedachtes over de uitslag? Of wat voel je?

Chris: Ik vind het angstaanjagend. Dat er blijkbaar zoveel onverwerkte emoties rondzweven in de samenleving dat er zoiets kan gebeuren. Dat moet beter kunnen.

Smita: Ik denk dus ook dat dat eigenlijk... Eigenlijk had ik serieus het gevoel van: zie je, daarom moeten we dus nog meer verhalen vertellen. *Like seriously*, want er is zo'n afstand. Zo rechts, weet je wel. Dit is supernodig. Dus wij zijn nu officieel op zoek naar mensen die verhalen dragen.

Chris: We zijn begonnen. Dus: heb jij een verhaal dat je met ons zou willen delen? En met het publiek, via deze podast? Ga dan naar www.destaanvanhetverhaal.nl, daar vind je een contactformulier en dan kan je je verhaal naar ons opsturen en wie weet zit jij dan volgende maand bij ons aan tafel.

Smita: Wij kijken ernaar uit. Dit was hem, de eerste aflevering van De Staat van het Verhaal.

Chris: Hoera!

Smita: Yay!